

Pregar la Paraula

Temps durant l'any
Diumenge 2
19 de gener de 2020

Pregària inicial

Esperit de la veritat, enviat per Jesús per a conduir-nos a la veritat completa, obre la nostra ment a la intel·ligència de les Escriptures. Fes que com Maria aprenguem a escoltar amb un cor bo i perfecte la Paraula que Déu ens envia en la vida i en l'Escriptura, per a conservar-la i fer fruit amb la nostra perseverança.

Llegeixo la Paraula:

Joan 1, 29-34

L'endemà, Joan veié que Jesús venia cap a ell, i exclamà: Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món! És aquell de qui vaig dir: "Després de mi ve un home que em precedeix, perquè, abans que jo, ell ja existia." Jo no el coneixia; però, si vaig venir a batejar amb aigua, va ser perquè ell es manifestés a Israel.

Joan testimonià encara: He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no el coneixia, però el qui m'envià a batejar amb aigua em va dir: "Aquell damunt el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant." Jo ho he vist i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.

Entenc la Paraula

Joan Baptista veu que s'apropa Jesús i diu: «Mireu l'anyell de Déu». L'evangelista posa en boca de Joan Baptista aquestes paraules, que són, sens dubte, el resultat de la reflexió cristiana sobre Is 53,4.7 (IV poema del servent pacient): «Ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors. Com un anyell portat a matar ell callava i ni tan sols obria la boca».

Joan (19,31-37) fa morir a Jesús a la mateixa hora en què eren sacrificats els anyells en el temple. Per a Joan, Jesús és el veritable anyell que pren damunt seu el pecat del món.

«L'anyell de Déu que pren damunt seu el pecat del món»: «Pecat», tant en grec com en llatí, està en singular. No es refereix als «pecats» individuals, tal com els entenem avui. En l'evangeli de Joan, «pecat» té un significat molt precís. Es tracta de *l'opressió* d'un ésser humà, causada per un altre ésser humà o per ell mateix. És l'única cosa que impedeix a l'home ser ell mateix. Es tracta de la injustícia, la humiliació, l'esclavitud en el doble sentit moral i físic. Tots els altres pecats es redueixen a aquest.

La manera de llevar el pecat, no és una **mort expiatòria**. Aquesta idea ens ha despistat durant segles i ens ha impedit entrar en la veritable dinàmica de la salvació que Jesús ofereix. Jesús lleva el pecat del món destruint l'opressió, activa i passiva, no pagant a Déu un deute que nosaltres hauríem contret.

El «pecat del món» (opressió) no ha de ser expiat, sinó eliminat. Per a Joan hi ha un sol pecat (l'opressió, la injustícia) i un sol manament (el servei, l'amor).

En temps de Jesús, no només Roma, la potencia ocupant, exercia una opressió inhumana i deshumanitzadora sinó també la casta sacerdotal i els lletrats. Això és el que fa la postura i la predicació de Jesús tan incòmoda per a l'estament religiós. Quan Jesús convida al poble a escapar de les arpes dels opressors, posa en perill els seus privilegis.

Medito la Paraula

Jesús va viure aquesta llibertat durant la seva vida. Va ser sempre lliure. No es va deixar doblegar ni per la seva família, ni per les autoritats religioses, ni per les autoritats civils, ni pels guardians de les Escriptures (lletrats), ni pels guardians de la Llei (fariseus).

Aquesta perspectiva no ens interessa perquè ens treu de les nostres cases i ens obliga a estar al món amb la mateixa actitud amb què ell hi va estar; a viure amb la mateixa tensió que ell va viure. No hem d'oprimir ningú, de cap manera. I no haig de deixar-me oprimir. Haig d'ajudar a tots a sortir de qualsevol mena d'opressió.

Jesús va llevar el pecat del món; si jo sóc cristià, haig de continuar suprimint el pecat del món. Avui Jesús no pot suprimir la injustícia, som nosaltres els qui l'hem d'eliminar. La religiositat intimista, la perfecció individualista, que tan sovint s'ha proposat com a meta del camí espiritual, és una tergiversació de l'evangeli si continuem oprimint els altres.

El fet de presentar-se com a anyell no ven en els nostres dies. Al món en què vivim, si no explotes t'exploten; si no estàs per sobre dels altres, els altres et trepitjaran. Aquest sentiment és instintiu i mou la majoria de les persones a defensar-se amb violència. Però cal adonar-se que obeeix al pur instint de conservació.

És un sentiment que està al servei de la individualitat, del fals jo. És l'egoisme que hem de superar si volem entrar en la dinàmica de l'amor, és a dir, de la veritable realització humana. El que em destrossa com a ésser humà és el fet l'oprimir l'altre, no el que m'oprimeixin a mi.

Prego amb la Paraula

Et donem gràcies, Senyor,
perquè ens has cridat a seguir-te
dins d'una història concreta
i amb altres germans i germanes també concrets.

¡GRÀCIES, SENYOR!

Perquè ens vols tal com som:
petits, febles, oberts, ...
Perquè Tu ens necessites,
com també nosaltres a Tu,
per construir el teu Regne
d'Amor, de Pau, de Justícia.

GRÀCIES, SENYOR!

Perquè ens ajudes sempre a fiar-nos de Tu.
Perquè ens ajudes a ser sensibles i propers als altres.
Perquè ens ajudes a obrir els nostres cors al necessitat.
Perquè el nostre desig és apropar-nos al germà.

GRÀCIES, SENYOR!

Altres paraules m'hi ajuden

Testimonis - Ser jove cristià, avui

"...ajuda'ns a portar una vida d'alegria i senzillesa ..."

Quan em vaig plantejar d'escriure donant testimoni de la meua vida com a jove cristiana, vaig dubtar però al final vaig dir sí, és un repte i, un repte sempre ens ajuda a créixer.

En els anys que corren ara, sembla que està "passat de moda el fet de creure en Déu", ja ningú no ho fa, no queden molts joves que creguin en un Déu que no és demostrable.

Bé, doncs, tot i que les condicions no són les més òptimes, jo crec en un Déu que és Pare-Mare i font d'amor, i intento portar un estil de vida coherent amb aquesta creença.

Penso que és fonamental la pregària, però de manera senzilla, espontània, confiada i sobretot diària; és una conversa amb el Pare que m'estima i té cura de mi com una filla. De tant en tant també és bo compartir les estones de pregària amb els joves de la ciutat. És per això que, un dijous de cada mes, se'ns ofereix la possibilitat d'assistir a l'Escola de pregària, al cor de la catedral ple a vessar, amb gent que no hi cap. A mi personalment m'anima i surto de la catedral mirant la vida d'una altra manera.

També ajuda molt, amb menys freqüència acudir a la crida que es fa a tots els joves per conviure i compartir vivències, com la JMJ de Roma d'aquest estiu. Penso que l'ambient i la convivència ja són moments de pregària que es poden oferir a Déu i és una experiència que carrega les piles "a tope". Aniré acabant perquè no es faci pesat.

En resum, crec que creure en el Déu de Jesús, és anar a contracorrent però val la pena, és molt esperançador.

No sé si compartiu aquesta opinió, però jo ho intento posar en pràctica, començant de nou cada dia.

Helena

la imatge

Orar la Palabra

Tiempo Ordinario
Domingo II
19 de enero de 2020

Oración inicial

Espíritu de verdad, enviado por Jesús para conducirnos a la verdad toda entera, abre nuestra mente a la inteligencia de las Escrituras. Haz que aprendamos como María a escuchar con corazón bueno y perfecto la Palabra que Dios nos envía en la vida y en la Escritura, para custodiarla y producir fruto con nuestra perseverancia.

Leo la Palabra:

Juan 1, 29-34

Al día siguiente, Juan vio a Jesús que se acercaba a él, y dijo: “¡Mirad, ese es el Cordero de Dios que quita el pecado del mundo! A él me refería yo cuando dije: ‘Después de mí viene uno que es más importante que yo, porque existía antes que yo.’ Yo mismo no sabía quién era él, pero he venido bautizando con agua precisamente para que el pueblo de Israel le conozca.”

Juan también declaró: “He visto al Espíritu Santo bajar del cielo como una paloma, y reposar sobre él. Yo aún no sabía quién era él, pero el que me envió a bautizar con agua me dijo: ‘Aquel sobre quien veas que el Espíritu baja y reposa, es el que bautiza con Espíritu Santo.’ Yo ya le he visto, y soy testigo de que es el Hijo de Dios.”

Entiendo la Palabra

Juan Bautista ve que se acerca Jesús y dice: “Éste es el cordero de Dios”. El evangelista pone en boca de Juan Bautista estas palabras, que son, sin duda, el resultado de la reflexión cristiana sobre Is 53,4.7 (4º poema del siervo paciente): “Llevaba nuestros dolores, soportaba nuestros sufrimientos. Como cordero llevado al matadero, enmudecía y no abría la boca”.

Juan (19,31-37) hace morir a Jesús a la misma hora en que eran sacrificados los corderos en el templo. Para Juan, Jesús es el verdadero cordero que quita el pecado del mundo.

“El cordero de Dios que quita el pecado del mundo”. “Pecado”, tanto en griego como en latín, está en singular. No se refiere a los “pecados” individuales, tal como los entendemos hoy. En el evangelio de Juan, “pecado” tiene un significado muy preciso. Se trata de la **opresión** de un ser humano, causada por otro ser humano o por él mismo. Es lo único que impide al hombre ser él mismo. Se trata de la injusticia, la humillación, la esclavitud en el doble sentido moral y físico. Todos los demás pecados se reducen a éste.

El modo de quitar el pecado, no es una **muerte expiatoria**. Esta idea nos ha despistado durante siglos y nos ha impedido entrar en la verdadera dinámica de la salvación que Jesús ofrece. Jesús quita el pecado del mundo destruyendo la opresión, activa y pasiva, no pagando a Dios una deuda que nosotros habíamos contraído.

El “pecado del mundo” (opresión) no tiene que ser expiado, sino eliminado. Para Juan hay un solo pecado (la opresión, la injusticia) y un solo mandamiento (el servicio, el amor).

En tiempo de Jesús, no sólo Roma, la potencia ocupante, ejercía una opresión inhumana y deshumanizadora sino también la casta sacerdotal y los letrados. Esto es lo que hace la postura y la predicación de Jesús tan incómoda para el estamento religioso. Cuando Jesús invita al pueblo a escapar de las garras de los opresores, pone en peligro sus privilegios.

Medito la Palabra

Jesús vivió esta libertad durante su vida. Fue siempre libre. No se dejó avasallar ni por su familia, ni por las autoridades religiosas, ni por las autoridades civiles, ni por los guardianes de las Escrituras (letrados), ni por los guardianes de la Ley (fariseos).

Esta perspectiva no nos interesa porque nos saca de nuestras casillas y nos obliga a estar en el mundo con la misma actitud que él estuvo; a vivir con la misma tensión que él vivió. No tenemos que oprimir a nadie, de ningún modo. Y no tengo que dejarme oprimir. Tengo que ayudar a todos a salir de cualquier clase de opresión.

Jesús quitó el pecado del mundo; si yo soy cristiano, tengo que seguir suprimiendo el pecado del mundo. Hoy Jesús no puede quitar la injusticia, somos nosotros los que tenemos que eliminarla. La religiosidad intimista,

la perfección individualista, que se nos han propuesto como meta del camino espiritual, es una tergiversación del evangelio si seguimos oprimiendo a los demás.

El presentarse como cordero no vende en nuestros días. En el mundo en que vivimos, si no explotas te explotan; si no estás por encima de los demás, los demás te pisotearán. Este sentimiento es instintivo y mueve a la mayoría de las personas a defenderse con violencia. Pero hay que tener en cuenta que obedece al puro instinto de conservación.

Es un sentimiento que está al servicio de la individualidad, del falso yo. Es el egoísmo que tenemos que superar si queremos entrar en la dinámica del amor, es decir, de la verdadera realización humana. Es el **oprimir al otro**, no que me opriman, lo que me destroza como ser humano.

Rezo con la Palabra

Te damos gracias, Señor,
Porque nos has llamado a seguirte
dentro de una historia concreta
y con otros hermanos y hermanas también concretos.

¡GRACIAS, SEÑOR!

Porque nos amas tal como somos:
pequeños, débiles, abiertos,...
porque Tú nos necesitas,
como también nosotros a Ti,
para construir tu Reino de Amor,
de Paz, de Justicia.

¡GRACIAS, SEÑOR!

Porque nos ayudas siempre a fiarnos de Ti.
Porque nos ayudas a ser sensibles y cercanos a los demás.
Porque nos ayudas a abrir nuestros corazones al necesitado.
Porque nuestro deseo es acercarnos al hermano.

¡GRACIAS, SEÑOR!

Otras palabras me ayudan

Testimonios - Ser joven cristiano, hoy

“...ayúdanos a llevar una vida de alegría y sencillez...”

Cuando me planteé escribir dando testimonio de mi vida como joven cristiana, dudé, pero al final dije que sí, es un reto, y un reto siempre nos ayuda a crecer.

En los tiempos que corren, parece que está “pasado de moda el hecho de creer en Dios”, ya nadie lo hace, no quedan muchos jóvenes que crean en un Dios que no es demostrable.

Bien, pues pese a que las condiciones no son las más óptimas, yo creo en un Dios que es Padre- Madre y fuente de amor, e intento llevar un estilo de vida coherente con esta creencia.

Pienso que es fundamental la oración, pero de manera sencilla, espontánea, confiada y sobretodo diaria; es una conversación con el Padre que me quiere y que cuida de mi como una hija. De tanto en tanto, también es bueno compartir momentos de oración con los jóvenes de la ciudad. Es por eso que, un jueves de cada mes, se nos ofrece la posibilidad de asistir a la Escuela de Oración, con el corazón de la catedral lleno a reventar, e incluso con gente que no cabe. A mí personalmente me anima y salgo de la catedral viendo la vida de otra manera.

También ayuda mucho, aunque con menos frecuencia, acudir a la llamada que se hace a todos los jóvenes a convivir y compartir vivencias, como la Jornada Mundial de la Juventud de Roma del verano pasado. Pienso que el ambiente y la convivencia ya son momentos de oración que se pueden ofrecer a Dios y es una experiencia que carga las pilas “a tope”.

En resumen, creo que creer en el Dios de Jesús, es ir a contracorriente pero vale la pena, es muy esperanzador.

No sé si compartís esta opinión, pero yo lo intento poner en práctica, comenzando de nuevo cada día. — Helena

La imagen

